

Szavazókör

PÁRATLAN OLDAL - LXVIII. évfolyam, 25. szám, 2024. június 21.

1990 óta vagy másfél tucatszor voltam szavazatszámoló bizottság tagja. A munka pár nappal korábban egy előadás meghallgatásával és eskütétellel kezdődik, illetve (csak ezért) bemegy az ember egy irodába aláírni. $\frac{1}{2}$ 6-ra ott kell lenni a szavazóhelyiségben. A munka könnyű, néha még olvasni vagy beszélgetni is lehet. De a bezártság és monotonia, az összezártság olyanokkal, akik politikailag a Hold túloldalán élnek, kissé fárasztó. Amikor este 7-kor bezár a szavazóhelyiség, már tizenöt (aznap 13 és fél) óra áll mögöttünk; ekkor kezdődik tulajdonképpeni munkánk, a szavazatszámolás. Néha este 9-kor, máskor 11-kor végzünk. Ezúttal éjfélkor. A bizottság tagjai hivatalnokok és delegáltak. Előbbieket az önkormányzat, utóbbiakat a pártok küldik. Jogaik és kötelességeik egyformák, egyet kivéve: a tisztviselők tiszteletdíjat kapnak, a delegáltak nem. (Hogy miért?)

Ezúttal hárman voltunk delegáltak. Ketten képviselték a Fideszt, jómagam az összes ellenzéki pártot. Illetve, valójában csak egyet, a többiek egyszerűen nem találtak önkéntest. A bizottság munkáját előíró protokoll ezúttal változott. Most először két hivatalnok elkészítette a jegyzőkönyvet. 55 perc. Ezalatt a bizottság többi tagja semmittevésre volt kárhóztatva. Ültünk és vártunk. Vártunk és vártunk. Kellően frusztráltan kezdtünk hozzá a tulajdonképpeni szavazatszámoláshoz. Ehhez képest olajozottan ment a munka, baráti légkörben. Aztán ahogy kiderült, az ellenzéki polgármester-jelölt akár meg is verheti a kormánypárti polgármestert, a fideszes tagok kezdtek feszültté válni. Elvtársoztak, ha ellenzéki jelölt lapja került a kezükbe. Aztán, amikor kiderült, a Tisza szavazatai (a mi szavazókörünkben legalábbis) meghaladják a Fideszét, az egyik delegált – joviális, művelt, kifinomult úriember, akár szeretetre méltónak is mondhatom – megjegyezte, működik az amerikaiak pénze. Kérdeztem, mire gondol. Hát hogy Amerika 2023 óta (!) pénzéli, építi a Tiszát. Mint Lengyelországban. Válaszoltam valamit, gunyorosan. Az elnöknek rendre kellett volna utasítania bennünket (igen, engem is), mondván, itt nincs helye a politizálásnak. Nem tette. Szerencsére mi, férfiak hamar túlléptünk a dolgon, és udvarias hangnemben folytattuk a munkát. Tanulság? Kettő is van. A Fideszben és kormányában nem gyalázatos külpolitikája és nem hibákkal teli, jövőfeléző gazdaságpolitikája, még csak nem is egekig érő korrupciója a legrosszabb. Nem az elmulasztott cselekvés bűne az egészségügyben, és nem környezet- és környezetvédelem-ellenessége. Hanem az az elbutító és elaljasító hatás, amit goebbelsi propagandája a híveire gyakorol. A másik? Talán nem vállalok soha többé szavazatszámolást.